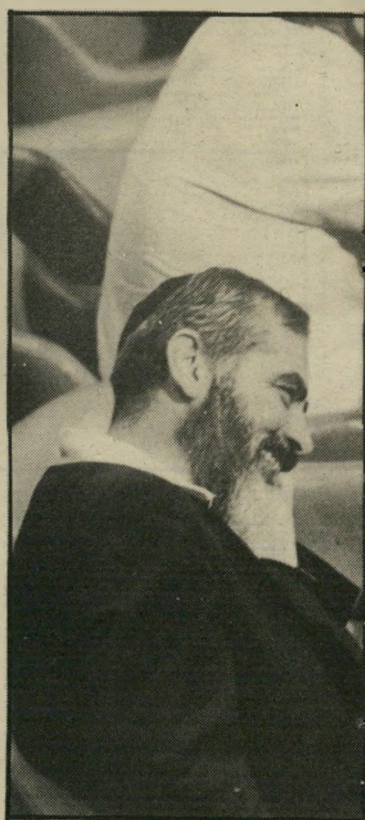

תבוסה מוסרית בהצבעה היספית. החוק, שהיה אמור ללכד את כל הציבור "נגד הטורו", התקבל עלידי מיעוט עלוב ככנסת: 47 בעד, 25 נגד, 0 נמנעים, 48 נעדרים. בכך אמר בית-הנבחרים כרוות: אין זה חוק למען ביטחון המדינה, אין זה חוק נגד הטורו, וזה חוק פוליטי, המבוסס על כוזב וגניבת-הדעת.

לכנא, הידד!

בריחת אנשי המערך מן ההצבעה היתה המשך של הטכסיס הנלוו, שבו קטט המערך גם בפעמים קודמות כאשר התקבלו החלטות-תועבה, שהמערך תמך בהן בסתר אך לא היה מוכן להודות עימן בגלוי. למשל: כאשר הוצאה הרשימה המתקדמת אל מחוץ לחוק עלידי ועדת הבחירות, אז הפר בית-המישפט העליון את הקנוניה.

זוהי הצבעה ברגליים. ליתר דיוק — הצבעה בכסות. כי במשך היום

כנא בעת ההצבעות המנצח

הזה, היום השחור לרמקורטיה ולכנסת, בילו מרבית חברי-הכנסת את זמנם (בעת ישיבת מליאת-הכנסת) בארבע מסיבות-קוקטייל ונשפים רביי-משתתפים: מסיבה לכבוד שריה-יירוח המצרי במלון המלך דויד (בעת הדיון בחוק הגיוענות), כנס במעלה-ארומים, מסיבה בגן-האורנים בתל-אביב לכבוד עליית בית-ריתל-אביב לליגה הלאומית, ומסיבה למנכ"ל היוצא של משרד-הפנים, חיים קוברסקי. בכל האירועים האלה השתתפו ח"כים בהימוניהם.

גם מאיר כנא לא טרח להופיע בהצבעה על-חוקה-מיפגשים. הוא לא היה זקוק לכך. כפעם השניה בלילה אחד נעשתה מלאכתו בידי אחרים. בידי המערך.

הוא היה המנצח.

יומיים אחרי ההצבעה בכנסת נתן יצחק רבין היתר למאיר כנא לעבור את מחסומי-ה"ל ולהשתתף ביריחו בכנס-פיסגה של גיוענים ופאסיטיים. לצד משה לווינגר, גאולה חן ודוד מירון, באמתלה של "תפילה". ואילו נהגו בהגינות, היו משתתפי כנס זה שולחים מבריק-ברכה לשימועון פרס וליוצא רבין, שהטביע על ניצחונו של כנא את החותם הסופי.

יום אחד הוא הפסיק לאכול. רופאים ופרופסורים בדקו אותו, אך סירבו לאשפזו. בגיל 4 וחצי הוא מת

28.4.83 — אנטוניו ביקר בדרייב אין.

אנטוניו, כך עולה מתוך היומן, צמח יפה. עד גיל שנה התגורר עם יגאל ואווה בניתם. בעזרתם סיגל לעצמו סרריים קבוע. בבוקר היה ממחר למיטבה, מתיישב ליד השולחן ואוכל בכחות עצמו דייסות-סולת. בצהריים ובערב זלל מפירות העונה. ב-8 בערב, בקפדנות של שעון חיתני, היה נרדם. הוא למד לוחל, אחרי-כך למד ללכת, לפתוח ולסגור מגירות.

יגאל: "לא לימדנו אותו להתנהג כמו כן-אדם. רצינו שישאר אוראנגי אוטאן, שהרי הוא היה אמור לחזור לגן החיות. אבל אנטוניו היה תינוק פיקח. הוא חיקה אותנו בכל דבר, ולא עבר זמן רב והוא הבין כל מה שאומרים לו. הייתי אומר: 'אנטוניו, בוא נצא החוצה' והוא היה ממחר לאחוז בידית-הדלת." יותר מכל אהב אנטוניו לשחק בטלפון-צעצוע ועם אחותו החורגת,

אנטוניו נולד במזל מאוניים, ב-6 שעה בבוקר, בסוף השבוע הראשון של חודש אוקטובר 1981. הוא היה קטן (רק 1.7 קילו) ומפוחך, עדיין קשור לאמו בחבל הטבור, צורח ככהלה. אמו, שאנטוניו היה הוולד הראשון שלה, היתה מבוהלת לא פחות. היא הביטה בו בכעס, הטיחה את ראשו בריצפה, וצווחה ככל כוחה. לא היתה כל ברירה, אלא להרחיק את אנטוניו מאמו. חמש שנים עברו מאז. אנטוניו, קוף

חייו

הקצרים

שכל אנטוניו

אנטוניו עם אווה ובמדרעת פירסום עובדה לשם רכישת כלב

וילהמינה, כאמור, היתה שווה קצת יותר. את ההפרש שילם הסאפארי. ימים ספורים אחרי-כך ילדה אמו של אנטוניו אוראנגית חמודה. אם היה מתעכב תהליך קנייתה של וילהמינה, היה זוכה אנטוניו בתזונג בחינם. אבל מה הם 11 אלף דולר למען אושרו של אנטוניו? כיאה לזוג צעיר ויקר-ערך קיבלו גם אנטוניו ווילהמינה שלו מישכן מפואר. הנהלת הסאפארי בנתה למענם כלוב מיוחד, מרוצף בריצפה מחוממת, ובו חדר-שינה וחצר-מישחקים. בחצר תלו להם נדנדות ומגלשות וברזים אוטומטיים. 40 מטרים מרוכעים של נוחות קופית מושלמת. גם שומר מיוחד במשכורת מלאה הוצב למראשות הכלוב, כדי להשגיח על אושרם ובריאותם של בנייהוג. יגאל: "במשך חודש ימים אווה ואני

עדי. כשהיה בן תשיעה חודשים מתה עדי מויהום של חידקי קולי. אנטוניו, שחלה אף הוא, הכריא והמשיך לחיות את חייו העליזים ונטול-הראגה. אחרי מותה של עדי החלו חיפושים קדחתניים ככל רחבי העולם כדי למצוא לאנטוניו בתזונג מתאימה. למרות העובדה שאמו היתה הרה ועמדה ללדת בכל יום, הובאה לאני טוניו מפרנקפורט אוראנגית יפהפיה, מבוגרת ממנו בשנתיים וחצי, וילהמינה שמה. מחירה 12 אלף דולר. אומנם, לא על מגש של כסף קיבל אנטוניו את וילהמינה. יום שלם הוא עבר כדי להשתתף בהוצאות המוהר. אוראנגי-אוטאן יפהפה שכמוהו הפך לדוגמן. כשחיוך מיקצועי על פניו וכשחלי גולדברג ניצבת מאחוריו — כך הצטלם אנטוניו למודעת פרסומת לא מוגיות. התמורה: אלף דולר.

- 14.11.81 — אנטוניו התחפק לכה.
- 19.12.81 — הצטלם לטלוויזיה המכסיקאית.
- 7.4.82 — גנב את האפיקומן כליל-הסדר.
- 2.9.83 — שבר כלי קרמיקה יפה.

בילינו במחיצתם 24 שעות ביממה. לאט-לאט הרגלנו אותם זה לזה, ולבסוף הם אף התאהבו." ביתניים היו היחסים ביניהם אפלטוניים, שכן קופי האוראנגי-אוטאן מגיעים לבגרות מינית רק בגיל שמונה. אבל גם בלי זה היו חייהם של וילהמינה ואנטוניו משעשעים למדי. הם שיחקו עם עצמם ועם הצעצועים שהכנסנו לחצר שלהם, וטיילו בכלוב ומחוצה לו. נזכר יגאל.

קהל המבקרים בסאפארי נטל חלק נכבד בהנעת חיי-הזוג. אלפי ילדים חיפשו בשקיקה את אנטוניו והביטו בו בהערצה. גם התיקשות חיורה אחריו. עיתונאים מכל רחבי-העולם ראינו אותו, והוא הצטלם לטלוויזיה ולעיתונות ספרים. ובכלל, נרמה היה שכל העולם כולו אוהב את אנטוניו, והוא. מצירו, החזיר אהבה בשימחה. יגאל: "הבחור הזה היה האוראנגי אוטאן הכי יפה שראיתי בימי חייו, ואני כבר ראיתי אוראנגים רבים. הוא לא היה בלונדי עם עיניים כחולות, אבל היו לו קסם מיוחד. הוא היה נבוך, עדין, התייחס יפה לאנשים, היה מוכן לטייל עם כל אחד, לחייך לכל אחד." בוקר אחד לפני חודשיים התעורר אנטוניו משנתו כשהוא סר וועף. את כוס התה-של-הבוקר דחה מעליו בשאט-נפש. במשך כל היום לא טעם דבר. הקוף המתבגר, שהיה הולך שבוללנים, שטיפס ועלה מ-1.7 קילוגרם ביום הולדתו עד ל-40 קילו אחרי ארבע וחצי שנים, לא אכל דבר. יגאל ביקש לאשפוז בתל-השומר. בבית-החולים סירבו לקבל את הקוף. חמור ככל שיהיה, לא רבים החולים שהיו מסכימים להחלים לצורו. שבעיים אחרי-כך נפח אנטוניו את נישמתו. סיבת המוות אינה ידועה. האם היתה זו מחלה מיסתורית שתקפה אותו, או שמה הרעיע עצמו למוות, במחאה קופית על חיי-השבי? הוא הותר אחרי זוג הורים, יגאל ואווה, ואלמנה נכאת-רוח, וילהמינה.